

Hồi 6

Duyên Được Cổ Kiếm

Lại nói, Tần Lãm Phong miệng ngậm cây lau còn một đầu ló ra khỏi mặt nước để thở, lòng chỉ mong muốn sao có thể đến được giữa sông, lúc đó không cần cây lau thì tự mình cũng có thể lội qua được đến bờ bên kia.

Không bao lâu chàng đã đến giữa sông, Tần Lãm Phong vút bỏ cây lau trong miệng, khẽ lật thân, giống như một con gia long, trực thẳng bờ bắc bơi đi.

Lúc đang bơi, chàng bỗng cảm thấy cách thân mình khoảng năm sáu trượng có một đám đen sì, thân giống nhưng con nghé, khoảng hơn hai mươi cái đầu, đang lướt sóng bơi đến phía chàng.

- Không may rồi đây chính là những con heo nước tung hoành ngang dọc trên Trường Giang. Loại súc sinh này thân thể rất là mạnh mẽ, thuyền lớn đến đâu cũng có thể bị nó lật úp.

Tần Lãm Phong muốn tránh khỏi đám súc sinh này, không ngờ cử động của chàng bị con đầu đàn phát giác, nó bèn quấy đuôi ầm ầm bơi về phía chàng.

Chàng vừa bơi vừa đưa mắt nhìn đàn quái vật thấy bọn chúng mỗi lúc lại tiến gần về phía mình chỉ còn cách thân chàng khoảng hai ba trượng, những cặp mắt dữ tợn đang nhìn hau háu về phía chàng.

Nghĩ đến đây chàng rút vội thanh trủy thủ ở bên mình, chuẩn bị lúc vạn vật đắc dĩ sẽ thí mạng với chúng, một mặt gia tăng sức lực hướng về phía bờ bên kia bơi đi.

Trong lúc đang bơi, chàng chợt nhìn thấy con đầu đàn chỉ còn cách thân khoảng bảy thước, cái dáng hung ác của nó như sắp sửa cắn đứt chân của mình.

Hảo thiếu niên, có thể nói là trong võ lâm trăm năm hiếm có, chỉ thấy thân chàng khẽ lay động sử dụng Thiên Cân Trủy, trầm mình xuống nước, hữu thủ đưa ngọn trủy thủ nhắm theo bụng con quái vật, đâm lên. Phập! Một tiếng, trủy thủ của chàng cắm lút vào bụng của quái vật.

Con đầu đàn bị đâm, do thân thể của nó quá lớn lại đang trong thế bố về phía trước không dừng lại được, bất ngờ bị ngọn trùy thủ đâm ngập vào bụng nên chú đầu chìm xuống đáy. Tần Lãm Phong đâm nhiều nhất vào con vật giống như một lò mổ, liên tục những tiếng “Phập! Phập! phập!”

Một đám máu tanh phủ đầy mặt nước tràn cả vào miệng mũi của Tần Lãm Phong, chàng không dám chậm trễ, gia tăng sức lực gắng sức bơi về phía bờ đối diện.

Những con quái vật ở phía sau nhìn thấy cho mẹ của chúng bị sát hại, sao đành bỏ qua, há miệng rống lên, triển khai trận thức, bám theo bên gót chàng.

Tần Lãm Phong trong lúc đang bơi lại nhìn thấy một đám đen đuổi theo mình, trong lòng đã có chủ ý, liền chuyển theo phương pháp cũ trầm mình trong nước dùng trùy thủ để đâm bụng của chúng.

Những con heo nước này, cực kỳ khỏe mạnh, chuyển động trong nước rất là linh hoạt, lại thêm Tần Lãm Phong quyết đấu thí mạng, không quá nửa giờ lại có thêm mười mấy con nữa bị hạ sát.

Lúc này trên mặt sông chỉ còn lại khoảng bảy, tám con. Chúng nhìn thấy những con lớn đã bị chết hết, trong lòng sợ sệt, rống lên vài tiếng, quay đầu bơi về hướng khác.

Tần Lãm Phong sau một hồi kinh hồn lạc phách, cảm thấy toàn thân mệt mỏi, mắt nhìn thấy cách bờ hơn bốn mươi trượng, với tâm niệm quyết định phải sống như đã tăng thêm sức lực cho chàng, chàng bèn hợp một luồng chân khí cố gắng để bơi đến bờ đối diện.

Vừa đến bờ, chàng cảm thấy chân tay rã rời, lực bất đồng tâm, cố gắng bước thêm vài bước đã té nhào xuống đất.

Trong lúc chàng hôn mê, đột nghe trên sông có tiếng người hét lớn:

- Đồ ăn cắp sách, đồ cướp con gái người ta, ta xem ngươi còn chạy đi đến đâu.

Tần Lãm Phong trong lúc nửa tỉnh nửa mê vẫn nhận ra đây là thanh âm của Xã Đạo...

Thấy trên mặt sông xa xa có một con thuyền gỗ trên đó có Phong Tăng, Xã Đạo, Khuu Tuấn Nhân đang ngồi, hai lão đang thi triển công phu đẩy thuyền, lướt nhanh như gió, đang phóng tới chỗ mình nằm.

Thoát thân gấp rút, chàng vận dụng hết cả hơi sức còn lại, nhắm về phía hoang đảo phóng đi.

Phóng được một lúc, nhìn thấy phía sau không có người đuổi theo, trong lòng chàng thầm nghĩ hình như họ đã bị mình bỏ rơi, chàng định thần lại.

Đi thêm một lúc, chàng đến được một nơi hoang vắng xung quanh toàn là cỏ dại cao quá đầu gối, lúc này chàng mới thở phào nhẹ nhõm...

Xoạt! Một tiếng, một cái bóng trắng lướt qua, chàng giật mình đứng bật dậy.

Hai ngày nay, đi đến đâu cũng đều bị người truy sát, do đó mà hễ nghe tiếng gió thổi cỏ sào sạt cũng khiến chàng giật mình.

Nhưng khi chàng nhìn thấy cái bóng trắng hù dọa chàng ban nãy, chính là một con Tiểu Bạch Ngọc, bất giác cười thầm nói:

- Tiểu Bạch Ngọc! Ta bây giờ trước mắt mọi người là tội đồ đáng khinh khi, đâu được như người tự do tự tại, người vì sao còn hù dọa ta nữa!

Nói cũng lạ! Thở hễ thấy người là lập tức bỏ chạy mới đúng, nhưng con Tiểu Bạch Ngọc này trái lại không chạy, mà cứ đứng vững tai lên để nghe những lời nói của chàng, hai cặp mắt đỏ giương lên nhìn chàng lại còn đập đập mấy ngọn cỏ về phía quần của chàng.

Tần Lâm Phong nhìn thấy nó toàn thân trắng như tuyết, khiến ai nhìn vào cũng phát yêu vội bước đến bên cạnh định vuốt lên thân của nó. Nhìn thấy chàng bước đến gần mình, con Tiểu Bạch Ngọc liền phóng ra xa, trong lòng chàng lúc này cảm giác hiếu kỳ lại nổi lên, vội phóng theo nó.

Sau khi quẹo qua quẹo lại một hồi, con Tiểu Bạch Ngọc chui tọt vào một cái hang nhỏ dương cặp mắt đỏ đỏ nhìn về phía chàng.

Chàng lúc này không để ý đến quần áo đã bị ướt, nằm phục xuống đất nhìn vào trong hang...

Chỉ thấy cái hang sâu khoảng mười trượng, miệng hang tuy nhỏ, nhưng trong hang tương đối rộng đủ để một người chui lọt, kỳ lạ thay trong hang lại phát ra một luồng ánh sáng xanh khiến ai nhìn vào cũng chói mắt.

Tần Lâm Phong bất giác hiếu kỳ, móc cây trủy thủ bên lưng ra khoét rộng miệng hang, không bao lâu miệng hang đã được mở rộng đủ để cho một thân người có thể lách vào, chàng liền bò vào trong hang.

Tần Lâm Phong vừa mới bò vào trong, đã bị một luồng ánh sáng xanh làm chói mắt, nhìn kỹ lại, thì ra có một cây cổ kiếm đang nằm trên đất, chàng vừa mới rút kiếm ra khỏi ba tấc, thì một luồng ánh sáng xanh đã lóe lên.

Tần Lâm Phong không cần suy nghĩ, tiện tay nắm lấy thanh kiếm, bỏ ra khỏi hang, tay trái nắm vỏ kiếm, tay phải rút kiếm ra, "xoẹt" một tiếng ngân lanh lanh, sắc xanh bao trùm

vài trượng xung quanh. Chàng vung tay múa lên, bóng kiếm tỏa ra như muôn ngàn con thanh long đang chụp xuống.

Động tác học kiếm này của chàng tuy nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến Tiểu Bạch Ngọc hoảng sợ hết hồn, phóng ra ngoài hai trượng hướng mắt nhìn.

Chàng lập tức hiểu ra Tiểu Bạch Ngọc chính là hoảng sợ ánh kiếm, lập tức ngừng tay, lại ước lượng cây cổ kiếm trên tay, thấy nó dài khoảng gần bốn thước, rất vừa tay, chuôi kiếm bịt vàng, trạm trổ tinh xảo, quả là kiếm tốt, tự nghĩ không biết có sánh được với Can Tương Mạc Gia, một sợi lông bay qua cũng bị đứt làm đôi hay không!

Nghĩ đến đây, chàng thuận tay nhổ một sợi tóc xuống, đưa vào lưỡi kiếm thổi một hơi sợi tóc vừa chạm lưỡi kiếm liền bị đứt làm đôi.

Chàng vẫn chưa yên tâm, lại nhắm vào một gốc cây lớn ở đằng sau mà chém, chỉ nghe “phập” một tiếng thân cây đã bị chém làm đôi, tay chàng vẫn không chút đau đớn, lúc này chàng mới biết thanh kiếm trong tay vô cùng sắc bén.

Chàng tự nghĩ bản thân mình cũng có một thanh cương kiếm, nhưng đã cắm ở trong người Địa Sát Hàn Xương, vẫn chưa thu hồi. Nay được thanh kiếm này còn gì thích thú cho bằng!

Chàng bèn dứt kiếm vào vỏ, bước đến chỗ Tiểu Bạch Ngọc, quỳ xuống vuốt khế trên lưng nó nói:

- Tiểu Bạch Ngọc, cảm ơn người đã cho ta cây kiếm tốt.

Tiểu Bạch Ngọc vẫn còn đang hoảng sợ, đứng thất thần nhìn chàng hình như không hiểu vì sao mà chàng đã đào sập cái hang của nó.

Tần Lâm Phong lúc này mới tỉnh ngộ không nghĩ nhất định có một vị quái nhân đã được chôn ở trong hang này, không may cho Tiểu Bạch Ngọc lại lấy đó làm ổ, nếu như hôm nay mình đã đào sập cái hang há không phải Tiểu Bạch Ngọc mất nhà hay sao!

Nghĩ đến đây chàng lại cười thầm, một tay ôm lấy Tiểu Bạch Ngọc tìm đến một chỗ tương đối tốt, tay kia rút thanh kiếm đào một cái lỗ, không bao lâu đã đào xong cái hang cho con Tiểu Bạch Ngọc.

Tiểu Bạch Ngọc sung sướng nhảy tung tưng trong cái hang mới, khiến chàng phải bật cười.

Tần Lâm Phong lúc này lại nghĩ thầm, bản thân mình công phu thấp kém, lại liền tiếp bị một chuỗi hàm oan đổ ập xuống đầu, bước ra giang hồ là bị người trong võ lâm truy sát,

không bằng ẩn nấu ở nơi đây để luyện tập công phu trong Tiểu Thiên Lục. Nơi hoang vắng này không thiếu hoa quả, về phương diện ăn uống tạm thời không thành vấn đề.

Ngày tháng trôi đi, thấm thoát đã qua ba tháng. Tần Lâm Phong trong khoảng thời gian này suốt ngày luyện tập công phu trong Tiểu Thiên Lục, chí thành tâm đạt, cuối cùng chàng đã luyện xong ba mươi sáu chiêu Thiên Đăng Kiếm và một trăm lẻ tám đường Chấn Thiên Chưởng trong hai chương của bí kíp.

Ba mươi sáu chiêu Thiên Đăng Kiếm ảo diệu vô cùng, trong kiếm có thức, trong thức có chiêu mỗi lần vũ động phát ra kinh khí kinh người. Chàng tự nghĩ:

- Thái Cực Kiếp Pháp của mình, tuy rằng ảo diệu nhưng ảo với pho kiếm này cũng vẫn có chỗ sơ hở, một trăm lẻ tám thức Chấn Thiên Chưởng thì uy mãnh vô biên, chiêu thức lạ kỳ.

Khi đã luyện xong công phu võ học trong Tiên Thiên Lục, chàng âm thầm rời khỏi nơi hoang vu này và người bạn của chàng bấy lâu nay là chú Tiểu Bạch Ngọc. Sau khi rời khỏi núi, chàng bèn nhắm hướng bắc mà phóng đi. Việc đầu tiên của chàng là phải điều tra cho rõ tung tích của sư muội, không biết sống chết thế nào, thứ đến là điều tra về cái chết của ân sư và những hàm oan của mình.

Tần Lâm Phong trên đường vừa đi vừa hỏi thăm khi đã vào địa phận nước Lỗ, tìm đường đến được Duyên Châu. Khi vào thành nhà cửa san sát, đường phố đông đúc người, cứ cách ba bước lại có một tửu điểm, chậm bước lại có một quán trọ, phong cảnh rất là náo nhiệt.

Chàng bèn tiến vào một tửu lầu có tên là Túy Tiên Cư. Chính vào giữa trưa, trên lầu đã ngồi đầy những thực khách, chàng bèn chọn một cái bàn ở gần cửa lớn để ngồi xuống. Sau khi ăn uống no nê, lúc đang tính tiền chàng chợt nghe ở bàn bên cạnh có tiếng cãi:

- Sao! Lão hóa tử ta là chủ ở đây, đã ăn mất ba lượng thì cứ ghi sổ đó không được hay sao?

- Không được! Vốn không biết ngươi là ai, sao có thể cho thiếu được.

Tần Lâm Phong liếc mắt nhìn, thấy một lão ăn mày, mặt mày dơ dáy, thân mặc áo vá ước khoảng hơn trăm miếng vá vuiu, sau lưng đeo một bình hồ lô màu đỏ, chân đi giày rách, bởi lẽ không trả tiền rượu nên đang cãi nhau với tiểu nhị.

Nhìn thấy cảnh tượng này lòng chàng lại nảy sinh tánh hiệp nghĩa, tiện tay móc ra một đĩnh bạc nói:

- Tiểu nhị, cơm rượu mà lão gia đây cứ tính cho tại hạ, không cần cãi đôi co!

- Nghe rõ chưa, mắt chó mà cũng đòi vui lòng người, lão hóa tử ta đây là người rất có duyên, tất cả sẽ có người tính tiền giùm ta...

Nói đến đây lão tiện tay lấy bình hồ lô đang đeo ở trên lưng xuống quát:

- Đổ cho lão hóa tử này một bình Trạng Nguyên Hồng còn tiền cứ tính cho gã kia.

Nói xong nheo mắt lại chỉ về phía Tần Lãm Phong.

Tần Lãm Phong gật gật đầu, lại đưa ra một ít bạc vụn, không bao lâu tiểu nhị đã đổ xong rượu.

Lão ăn mày tiếp lấy bình hồ lô vào lưng, liếc nhìn Tần Lãm Phong một cái, như tự nói với mình:

- Đừng có tiếc, lão hóa tử ta không ăn không của người đâu.

Nói xong bước xuống lầu, vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Sư muội đã bị Diên Thường Đạo Cô ở núi Thanh Thành bắt đi sắp sửa làm Tiểu Đạo Cô, vậy mà còn đứng lẩn quẩn ở đây!

Tần Lãm Phong nghe khẩu khí của lão ăn mày rõ ràng là đang nói về mình, lập tức nhẩy xuống dưới lầu, muốn hỏi rõ cặn kẽ. Nhưng xuống tới đường nhìn khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng của lão ăn mày đâu.

Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- Sư muội tại sao lại ở núi Thanh Thành!...

Lão ăn mày chỉ điểm như vậy, có thể đi điều tra một chuyến xem sao.

Nghĩ xong, chàng ra khỏi Duyên Châu, nhắm hướng núi Thanh Thành phóng đi.

Đây là lần đầu tiên chàng đến miền bắc, do không thuộc đường xá ở đây, bởi vì gấp rút đi tìm tung tích của sư muội, do đó đã bỏ qua bao nhiêu tệ xá trên đường đi.

Mặt trời đã khuất núi, Tần Lãm Phong đến được một chỗ núi quanh co, trên núi không có cây, phía dưới chân núi không có quán trọ, chàng thầm nghĩ có lẽ phải qua khỏi chỗ núi này mới tính.

Lúc đang đi, chàng bỗng thấy đường núi ở trước mặt, đột nhiên xuất hiện khoảng mười một, mười hai người. Quần áo trên mình họ chứng tỏ họ đều là những nhân vật võ lâm, đám người này phân làm hai hàng, xếp theo thứ tự. Lúc này ở góc núi lại xuất hiện một người

niên kỷ ước khoảng trên dưới bốn mươi, Thái Dương huyết gồ cao, mắt sắc như điện, mới nhìn thấy cũng đủ biết là một tay nội ngoại gia cao thủ.

Tần Lãm Phong thấy cảnh tượng trước mắt cho rằng họ là đệ tử của một bang phái nào đang đi trước mở đường.

Không ngờ! Đám người đó lại tiến về phía chàng, gã đi đầu khom lưng hành lễ nói:

- Hành Đường Đường Chủ Bát Diện Tỳ Hưu Đinh Ngao cung kính nghênh đón phó bang chủ.

Tần Lãm Phong lập tức đáp lễ:

- Tại hạ là Tần Lãm Phong, chỉ là kẻ qua đường, tôn giá hình như đã nhận lầm người rồi.

Bát Diện Tỳ Hưu đáp:

- Hồi trưa, Phó Bang chủ lúc ở trong thành Duyên Châu ăn uống, đệ tử trong bang hay được đã về bẩm báo lại, lão bang chủ đã đặc trách cho tại hạ đến đây đón tiếp, không lý nào lại có thể nhận lầm.

Tần Lãm Phong ngạc nhiên "ủa!" một tiếng hỏi:

- Xin hỏi quý bang chủ...

Bát Diện Tỳ Hưu cướp lời đáp:

- Tiểu nhân không dám tự tiện xưng tước danh của bang chủ, xin mời phó bang chủ dời gót ngọc về Tổng Đàn diện kiến thì sẽ biết. Lão bang chủ đang đợi để nghênh đón thiếu hiệp.

Nói xong, tránh người nhường lối, cung kính hành lễ.

Tần Lãm Phong nói:

- Tại hạ tự nghĩ bản thân không quen biết quý bang, hơn nữa thân đang có trọng trách, không dám bỏ lỡ, tại hạ xin cáo từ.

Nói xong quay người lại định phóng đi.

Bát Diện Tỳ Hưu vội vã cất lời:

- Xin phó bang chủ dừng bước.

Rồi tiếp:

- Phó bang chủ nếu như bỏ đi, bang chủ trách cứ tại hạ, tội đây thật không nhỏ. Xin phó bang chủ minh xét.

Nói xong khom lưng rất cung kính.

Tần Lâm Phong nhìn thấy cảnh tượng trước mắt cũng áy náy, tiến thoái lưỡng nan, bất chợt có một thanh âm như tiếng muỗi mòng, xoáy vào tai:

- Xú Tiểu tử! Nơi đó không phải là Long Đàm Hồ Huyết đâu sợ cái gì?

Tần Lâm Phong đưa mắt nhìn khắp xung quanh, tuyệt nhiên không thấy một cái bóng nào hiểu được có người đang dùng Truyền Âm Nhập Mật chỉ điểm cho mình, trong lòng bất giác thầm nghĩ:

- Nếu như vậy, đến đó coi thử đây là bang hội gì?

Nghĩ xong chàng bèn cất tiếng:

- Được! Tại hạ cùng đi với quý vị một chuyến.

Bát Diện Tỳ Hưu "ạ" một tiếng, cao giọng nói:

- Phó Bang chủ, mời khởi giá.

Mười mấy đệ tử xếp thành hai hàng, chỉnh đốn đội ngũ, tiến về phía trước.

Sau khi lên đèn, đám người hộ tống và Tần Lâm Phong đã đến một doanh trại trên đỉnh núi, trước cửa trại có treo hai ngọn đèn Khí Tử Phong, trước cửa có tám đệ tử phân làm hai bên, canh phòng cẩn mật.

Tần Lâm Phong tiến vào cửa đi xuyên qua dãy cầu thang bằng đá xanh, đi đến một đại sảnh nguy nga, trên cửa vào đại sảnh treo một bức hoành lớn, chạm trổ năm chữ vàng lớn bút tích như rồng bay phượng múa - **TỔNG ĐÀN LOA SANH BANG**.

Nhìn thấy thế, Tần Lâm Phong cảm thấy hối hận, nếu biết trước thì chàng sẽ không đến đây...

Bỗng...

- Ha ha ha! Tần thiếu hiệp giá lâm thật là vinh hạnh cho bốn bang, lão không kịp ra ngoài tiếp kiến, xin bỏ lỗi cho.

Tần Lâm Phong nhìn thấy Thác Thiên Thần Quân ngồi trên một cái ghế bọc da chính giữa đại sảnh, lúc này đã rời khỏi ghế mặt tươi cười hướng về phía mình.

Thác Thiên Thần Quân mở miệng nói:

- Lão phu đợi đã lâu rồi.

Tần Lâm Phong song chưởng chấp lại hành lễ:

- Ngày trước đã được Dư Bang Chủ giải vây ở Lạc Vân Cốc, nay tại hạ xin đa tạ.

Thác Thiên Thần Quân ha hả cười đáp:

- Đâu có, đâu có, một chút chuyện nhỏ, không đáng thiếu hiệp phải bận tâm.

Nói xong, nắm lấy tay trái của chàng kéo vào trong sảnh.

Tần Lãm Phong bị lão nắm chặt, lại thấy lão không có vẻ ý gì, nếu như mình tránh né, hóa ra nhát gan.

Hai người sau khi đã an tọa, Tần Lãm Phong đưa mắt quét nhìn khắp sảnh một lượt, khí thấy đệ tử ở trong bang đứng đầy trong sảnh, nam có, nữ có, cao có, thấp có, mập có, ốm có, đẹp có, xấu có, ước hơn trăm người.

Thác Thiên Thần Quân sau khi hàn huyên mấy câu, quay lại dặn dò thuộc hạ:

- Cũng không còn sớm nữa rồi hay mau bày tiệc rượu.

Cửu Thư Sư Tử Tào Chấn Võ ứng lệnh "Dạ!" một tiếng, quay người vào hậu sảnh, tự mình đi dặn dò nhà bếp.

Người đông quả được việc, đệ tử Loa Sanh Bang kẻ tay người chân, không bao lâu đã bày xong hai mươi bàn rượu, chiếu theo thứ tự mà ngồi.

Thác Thiên Thần Quân nâng ly rượu cất tiếng như chuông.

- Tiệc rượu hôm nay coi như là để phó bang chủ nhận chúc, các vị cạn ly.

Nói xong ngửa cổ uống cạn một hơi.

Những người xung quanh, cũng lần lượt nâng ly, tất cả, người có mặt trong sảnh, đều đồng loạt cất tiếng chúc mừng.

Tần Lãm Phong hôm nay đúng là gặp chuyện lạ, bị người hồ đồ ép làm phó bang chủ, đang muốn lên tiếng từ chối.

Thác Thiên Thần Quân ngăn lại nói:

- Tần thiếu hiệp bắt đắc phải khiêm nhường, xin cạn ly.

Tần Lãm Phong đáp lại một tiếng: "Đa tạ" trong lòng chàng thầm nghĩ: "Phải kiên nhẫn một chút, chờ xem màn tiếp theo ra sao?"

Nghĩ xong lồi hoài nghi trong lòng tạm thời tiêu tan, thuận tay bốc thức ăn rót rượu.

Độ khoảng ba tuần rượu, thức ăn đã đổi năm món, người nhiều hơi rượu càng nồng nặc, tiếng cười nói nổi lên như sấm, mệnh lệnh lúc này rất khó lọt lỗ tai.

Thác Thiên Thần Quân hỏi:

- Tần thiếu hiệp có biết tại sao lão phu lại giao chức vụ phó bang chủ cho thiếu hiệp hay không?

Tần Lãm Phong:

- Tại hạ cũng đang thắc mắc về vấn đề này, mong bang chủ giải thích cho!

Thác Thiên Thần Quân đáp:

- Thật ra cái chức vụ này cũng là do thiếu hiệp tự kiếm được mà thôi, nếu như những việc làm của thiếu hiệp còn chần động võ lâm hơn nữa, sợ rằng chính lão phu đây cũng phải nhường chức cho thiếu hiệp.

Tần Lãm Phong hỏi:

- Sao lại thế? Bang chủ cũng cho rằng những hung án xảy ra ở Giang Nam là do tại hạ gây ra?

Thác Thiên Thần Quân mỉm cười đáp:

- Với những chuyện đó lão phu cũng chỉ có thể cho thiếu hiệp làm đến chức đường chủ, lão phu nói đây chính là những chuyện mà thiếu hiệp đã tạo ra trong hai tháng gần đây ở Bắc Thành.

Tần Lãm Phong kinh ngạc sững người hỏi:

- Tại sao lại có những chuyện đó xảy ra ở Bắc thành?

Thác Thiên Thần Quân cười đáp:

- Nơi đây đều là người nhà thiếu hiệp cứ việc nói thật hà tất phải dấu diếm?

Tần Lãm Phong nộ khí rung người, đứng bật dậy quát lớn:

- Du bang chủ, có việc gì thì cứ nói thẳng, nếu cứ úp úp mở mở như vậy tại hạ đây xin cáo từ.

Thác Thiên Thần Quân là Bang chủ Loa Sanh Bang địa vị tối cao, từ trước tới nay chưa có một đệ tử nào trong bang dám nói lão ta những lời như vậy, lúc này đã có chủ ý, nên giận hỏi tiếp:

- Lẽ nào Tần thiếu hiệp thật sự không biết?

Tần Lãm Phong thấy lão nhin nhục như vậy, trong lòng cũng hơi áy náy, lại ngồi xuống và hỏi:

- Tại hạ thật sự không biết, xin Du bang chủ cứ nói.

- Được!

Thác Thiên Thần Quân nói tiếp:

- Trong hai tháng gần đây, một đêm nước Lỗ liền tiếp xảy mười mấy vụ án hái hoa này cũng không cần nói. Tháng trước Vạn Chấn gia bảo của nhà họ Đông ở Bắc Hà là Phần Thủy Châu đang đêm bị kẻ trộm lấy cắp. Tuy rằng bảo chủ đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng vẫn không thấy. Việc mất bảo vật là việc nhỏ nhưng nếu để đồn ra ngoài, lão sẽ bị mất mặt với giang hồ. Trong lúc tức giận, lão đã hạ lệnh tất cả cao thủ ở trong Bảo truy lùng khắp nơi, quyết bắt cho được Tần thiếu hiệp...

Tần Lãm Phong cướp lời hỏi:

- Những chuyện này đều không có liên quan đến tại hạ, có sao lại tìm bắt tại hạ?

Thác Thiên Thần Quân cười đáp:

- Trên đại sảnh lớn của nhà họ Đông còn để lại bút tích chính thiếu hiệp đã làm.

- Tầm bậy!

Tần Lãm Phong đứng bật dậy phóng người ra khỏi sảnh.

Thác Thiên Thần Quân ngăn lại hỏi:

- Tần thiếu hiệp định đi đâu?

Tần Lãm Phong tức khí đáp:

- Tại hạ muốn đến nhà họ Đông bắt họ phải giải thích rõ chuyện này!

Thác Thiên Thần Quân phá lên cười nói:

- Tần thiếu hiệp cho rằng chuyện này quá đơn giản rồi.

- Tại sao?

Thác Thiên Thần Quân tiếp tục:

- Thiếu hiệp đến đó, chưa chắc đã giải quyết được vấn đề có lẽ còn bị bắt giữ nữa!

Tần Lãm Phong nói:

- Chưa chắc có chuyện này?

- Phong Tăng vì danh tiếng của Thái Cực Môn mà phát thiệp khắp võ lâm ước hội quần hùng truy bắt thiếu hiệp, nhà họ Đồng cũng trong số đó, Tần thiếu hiệp nếu mà đến đó, sợ rằng sẽ tự đâm đầu vào lưới.

Tần Lâm Phong thấy lời nói của lão rất có lý bèn hỏi:

- Như vậy, theo ý kiến của bang chủ, tại hạ phải làm gì để đối phó với những việc trước mắt?

Thác Thiên Thần Quân đáp:

- Cho nên thiếu hiệp nên nghe lời của lão phu, tiếp nhận chức vụ phó bang chủ, tạm ẩn náu ở đây một thời gian, sau đó sẽ tính kế khác.

Tần Lâm Phong cất lời:

- Không được?

Thác Thiên Thần Quân hỏi:

- Thiếu hiệp vì có gì mà không muốn lưu lại đây?

Tần Lâm Phong:

- Trí không đồng, đạo không hợp, xin bang chủ hãy bỏ ý định đó.

Thác Thiên Thần Quân lại hỏi:

- Thiếu hiệp có biết nếu bây giờ tái xuất giang hồ, chỉ cần không đầy vài bước thì hành tung của thiếu hiệp tất bị lộ, sợ rằng lúc đó cũng khó mà đi được?

Tần Lâm Phong tức giận bưng bưng nói:

- Tại hạ ngược mắt không then với trời, cúi mặt không then với lương tâm, tuy rằng trước mắt có muôn tầng đao kiếm cũng không thể ngăn được bước của tại hạ, xin đa tạ hảo ý của Bang chủ.

- Tốt! Xú Tiểu tử, may mắn là lão phu đã không nhìn lầm người.

Lúc này tiếng muỗi mòng lại vang lên bên tai của Tần Lâm Phong.

Thác Thiên Thần Quân lúc này không còn nhin được nữa, lửa giận đã bốc lên đầu quát lớn:

- Lão phu đã tổn hao sức lực, không ngờ ngươi cứ một mực khăng khăng chối từ, nếu ngươi đồng ý, với ta một chuyện, thì đi hay ở tùy thuộc vào ngươi quyết định.

- Chuyện gì?

Thác Thiên Thần Quân:

- Chính là để lại cuốn Tiểu Thiên Lục trong người của ngươi.

Tần Lâm Phong cười đáp:

- Tại hạ cứ tưởng chuyện gì, trước đã từng thọ ơn của bang chủ, đang không biết làm thế nào để đền đáp, nếu Bang chủ muốn xin cứ việc lấy.

Nói xong thò tay trong người...

- "Xú Tiểu tử, cuốn sách trong người của ngươi nếu mà giao cho lão sợ rằng sẽ gây ra một trường sát kiếm trong võ lâm, đừng nên giao, cứ nói là giữa đường bị rớt mất rồi".

Thanh âm muỗi vo ve lại vang lên, Tần Lâm Phong bất giác buột miệng đáp:

- Không! Không thể cho! Nhưng vẫn bối từ trước đến nay không biết nói dối.

- Tốt! Coi như lão phu đã nói sai, không cho thì được rồi.

Thác Thiên Thần Quân bởi nghe không được tiếng truyền âm, thấy chàng mở miệng nói với không khí, ngạc nhiên hỏi:

- Tần thiếu hiệp, cái gì mà không cho... không biết nói dối, thiếu hiệp đang nói chuyện với ai.

Tần Lâm Phong vội đáp:

- Đâu có!

Ngừng một lúc lại nói:

- Tiểu Thiên Lục đang ở trên mình của tại hạ đây, nhưng tại hạ không thể tặng cho Du Bang chủ.

Thác Thiên Thần Quân mặt lộ vẻ không vui hỏi:

- Vì có gì?

Tần Lâm Phong trợn mắt uy dũng đáp:

- Kỳ thật! Tiểu Thiên Lục là của tại hạ, không cho thì không cho, có sao lại phải có nguyên do!

Thác Thiên Thần Quân cất tiếng lạnh lẽo nói:

- Lão phu từ khi bước chân vào giang hồ đến nay, trước tới giờ, chưa có bao giờ nói nhiều đến thế, ngươi đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt!

Tần Lâm Phong kiều ngạo đáp:

- Đại trượng phu, đầu có thể rơi, máu có thể đổ, chỉ cần bản thân có lý quyết không khuất phục uy vũ.

Nói đến đây, trợn mắt nhìn khắp đại sảnh một lượt, nói:

- Huống hồ tình hình trước mắt chưa đáng nói đến?

Thác Thiên Thần Quân tức giận cực độ nói:

- Người cuồng ngạo lắm, chỉ tiếc là bây giờ người đang ở trong tay của bọn ta, há lại không biết!

Tần Lâm Phong khinh bỉ đáp:

- Chưa chắc.

- Được, cho người được mở rộng tầm mắt.

Thác Thiên Thần Quân nói đến đây, quay đầu lại quát:

- Tổng Đàn Chấp Pháp Hành Sự Chấn Võ nghe lệnh.

- Lệnh cho người ban bố khắp núi, chờ có lệnh của lão phu, không để bất cứ người nào xuống núi.

Tần Lâm Phong cướp lời hỏi:

- Đây là ý gì?

Thác Thiên Thấy Quân lạnh lùng đáp:

- Đây là cưỡng bức người phải ở lại núi.

Tần Lâm Phong nghe đến đây, lửa giận bốc lên hữu chưởng co lại, chỉ nghe “bốp” một tiếng bàn rượu trước mặt đã bị đập gãy nát, rượu thịt bắn tung tóe, chàng lộn người, một cái đã đứng sững giữa đại sảnh, “choang” một tiếng ngân lạnh lạnh tay đã nắm chặt thanh cổ kiếm, khẽ lay động thanh kiếm, hàng ngàn bóng kiếm xanh lè bắn ra như hoa, khiến những kẻ đứng gần đó thối lui ba bước.

Tần Lâm Phong đứng ở giữa đại sảnh cất giọng nói:

- Tại hạ cũng muốn xem cách lưu khách của quý vị, không cần biết bao nhiêu người, mời tất cả cứ cùng lên!

Thác Thiên Thần Quân vốn có nhiều kinh nghiệm giang hồ, thâm nghĩ:

- Nếu tất cả đệ tử trong bang cùng xông lên lấy số đông để mà chiến thắng, tất sẽ gây ra không ít thương vong.

Nghĩ xong lão tiếp:

- Tần thiếu hiệp quá coi thường Loa Sanh Bang rồi, lão phu đây không muốn ỷ đông mà hiếp đáp một kẻ đơn thân độc mã.

Nói đến đây lão quay đầu lại nói với Bát Diện Tỳ Hưu:

- Người thân làm Đường Chủ Hành Đường, lại để cho người ngoài náo loạn Tổng Đàn, vẫn không mau đi bắt hấn cho ta.

Bát Diện Tỳ Hưu vâng lệnh “đùng” một tiếng, đưa tay lên lưng “coong” một tiếng luồng ánh sáng màu tím tỏa ra xung quanh cây Tử Kim Chùy đã nằm lọt trong tay, bước lên mấy bước cất tiếng:

- Ngựa tuy đứt cương vẫn còn chưa [?] để quay đầu lại, Tần Thiếu hiệp, ta xem người nên chấp nhận thì hơn.

Tần Lâm Phong đáp:

- Đinh Đường Chủ, khỏi cần nhiều lời. Nếu muốn bắt tại hạ xin cứ xuất chiêu, tại hạ đây sẵn sàng bồi tiếp.

- o O o -